

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Aventures Legendàries

d'Anna
KADABRA

L'últim narval

Estrella Polar

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. Aventuras legendarias. El último narval*

© del text: Pedro Mañas, 2024

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2024

© de la traducció: Lara Estany, 2024

Assistent de color: Francisco Javier Fuego

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2024

ISBN: 978-84-1389-979-4

Dipòsit legal: B. 18.137-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agrairim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Pot ser que a l'hora d'obrir aquest llibre t'hagi arribat una glopada de brisa marina. La mateixa que respirava jo aquell matí, abocada a la finestra de l'hotel.

Imagina-t'ho. Un immens mar en calma. El sol arrencant guspires daurades de la superfície blava. Els vaixells navegant a l'horitzó i les gavines planant com si fossin estels.

Què, ja t'ho has imaginat? Doncs, au, ja pots oblidar-ho tot. I és que el que es veia per la finestra era tot el contrari.

El mar rugia, embravit. Les gavines xisclaven sota la pluja. Entre tants núvols, el sol semblava un ou ferrat.

Els vaixells no cal ni que te'ls imaginis, perquè no n'hi havia cap.

Quant a la brisa, era més aviat un vent glaçat que va tancar la finestra de cop.

—Una altra vegada tempesta! —vaig grunyar en veu baixa.

O potser no tan baixa, perquè els meus amics van fer un salt sobre el llit. No sé si em costa més controlar la màgia o la mala lluna.

El Marcus Pocus va seure sobre el seu matalàs amb cara de son. Per un moment, vaig creure que duia el meu gat sobre el cap. I acabat de sortir de la rentadora. Però era el serrell, esvalotat per la humitat. El Cosmo, que és un mandrós, seguia arraulit sobre el meu coixí.

—I què t'esperaves, bruixitanoca? —va somriure'm el meu amic—. Estem en ple hivern.

Francament, el que m'esperava és que a la platja sempre fos estiu. En aquella època és un lloc preciós que s'estén com una cinta daurada fins al far.

—I no et feia sospitar que l'anomenin el Far de les Tempestes? —vaig sentir rere meu.

Era la Sarah, amb les seves lliçons de geografia. Ella, a diferència del Marcus, duia uns cabells perfectes. Com s'ho fa per dormir sense despentinat-se ni mitja trena?

De l'aspecte de l'Oliver Dark no en puc parlar, perquè seguia acotxat sota la manta. Però el sentia rondinar perfectament.

—Ja que no podem sortir, calleu i deixeu-me dormir!
—protestava.

—No hauríem de desanimar-nos per una mica de mal temps —va opinar l'Àngela—. Amunt, bruixicolaaa!

No és que cridés. El que havia fet era badallar fregant-se els ulls, tan inflats com els del seu gripau. La diferència és que ell no duia una disfressa d'astronauta.

A la meva amiga li encanta utilitzar-la com a pijama, però no em preguntis per què.

I tampoc em preguntis com podia seguir dormint la nostra profe amb tant de xivarri. Potser és que els seus propis roncs no li deixaven sentir-lo.

Malauradament per a ella, les nostres mascotes són encara més escandaloses.

El Sr. Llamp ja havia començat a perseguir la Cruela per l'habitació. El Globus els animava imitant el soroll d'un cotxe de curses. El Cosmo va saltar al llit de Madame Prune per evitar les flamarades del Dard.

I va ser aleshores, és clar, quan la profe va despertar-se. Semblava una col acabada de florir amb camisa de dormir de puntes. Florida i somrient.

—Ai, estimats! —va dir mentre s'estirava—. Que bé que es dorm al costat del mar!

Doncs quina sort. Entre els seus roncs i aquells llits tan incòmodes, jo no havia pogut aclucar l'ull.

D'acord, estava de molt mal humor. I no només per la falta de son. És que les nostres vacances a la platja anaven cada cop pitjor.

No era la primera vegada que ens allotjàvem a l'hotel

El Cranc Enamorat. Ara hi havíem tornat per celebrar junts el final del trimestre.

Al nostre primer viatge vam conèixer una nena molt estranya a la platja que no parlava el nostre idioma. Després vam descobrir que es tractava d'una sirena perduda. Vam enfrontar-nos a un gran monstre marí per tornar-la a la seva família i tot.

Aquest cop, l'únic monstre a què ens enfrontàvem era l'avorriment. El més emocionant que havíem fet en dos dies era baixar a esmorzar.

L'emoció consistia a endevinar què estàvem menjant. I és que El Cranc Enamorat no era gaire elegant.

Les habitacions eren petites i fosques. Els llums estaven fets amb timons vells. Els llits eren tan humits que m'hi jugo el que vulguis que hi havia musclos sota el matalàs.

De tota manera, el pitjor era el menjar. I dic «menjar» per dir-ne d'alguna manera.

—Ecs, quina delícia —vaig grunyar, removent amb fàstic la potinga groguenca del meu plat. Tant podien ser ous remenats com farinetes de blat de moro.

—Éf feritat —va replicar l'Àngela, devorant-la a dos queixos—. Eftà foníssim.

—Bé, i què farem si continua plovent? —va preguntar l'Oliver, emmurriat.

—Mullar-nos —vaig esbufegar amb aire fúnebre.

—Oh, no us desanimeu, petits —va somriure la profe, desplegant sobre la taula un fullet turístic—. Mireu quants llocs interessants podem visitar aquí.

Sí, el problema és que tots eren museus. El Museu dels Vaixells, el Museu de les Xarxes de Pesca, el Museu dels Crustacis...

—Caram —va entusiasmar-se la Sarah després de donar-hi una ullada—. Hi ha quaranta-nou espècies diferents de llagostes!

Genial. Ara només faltava saber quina era la més avorrida.

—També podem quedar-nos aquí jugant al parxís màgic —va suggerir el Marcus.

—Crec que prefereixo això de les llagostes —va grunyar l'Oliver.

Per una vegada, vaig estar-hi d'acord. L'únic que té d'especial el parxís màgic és que les fitxes es mouen soles. Pots posar-te a dormir mentre elles es mengen les unes a les altres.

—I si sortim a passejar sota la tempesta? —va comentar l'Àngela.

—I si directament em fico vestida a la banyera? —vaig rondinar.

—No siguis tan pessimista, estimada —va renyar-me Madame Prune—. D'alguna manera hem de celebrar que heu superat els exàmens, no et sembla?

No vaig respondre. Se m'havia encallat l'esmorzar.

I no només perquè fos fastigós. És que els exàmens m'havien anat fatal.

En el d'Història havia confós Agripina l'Esparracada amb Anastàsia la Llardosa. En el de Levitació gairebé converteixo el Cosmo en el primer gat a trepitjar la Lluna. En el de Pocions tan sols havia aconseguit crear explosions.

I no parlem de l'assignatura d'Encanteris. El meu pupitre va acabar més ple de lluços que el mostrador d'una peixateria. Són la meva especialitat quan em poso nerviosa.

Per sort, Madame Prune encara no ens havia entregat les notes. I confiava poder impressionar-la durant el viatge per millorar una mica les qualificacions.

Però com m'ho faria per impressionar-la si no sorgia cap aventura? Guanyant al parxís? Al nostre hotel no hi havia més perill que algun escarabat aquí i allà.

O almenys això vaig pensar fins que vam acabar d'esmorzar i vam tornar a l'habitació.

I és que a dins ja hi havia algú esperant-nos.